

Arnošt Goldflam

Strašidelné Brno

Ilustrovala Petra Goldflamová Štětínová

Strašidelné Brno

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Arnošt Goldflam
Strašidelné Brno – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Strašidelné Brno

Arnošt Goldflam

Strašidelné Brno

Ilustrovala Petra Goldflamová Štětínová

Moji milí čtenáři, děti a rodiče,

když jsem ještě bydlel v Brně a hlavně když jsem byl ještě děčko, býval jsem velký snílek. Představoval jsem si různé dobrodružné a strašidelné historie a rodičům jsem tvrdil, že jsem to doopravdy zažil, a taky jsem si to mnohdy myslel. V téhle knížce jsem si na to všechno vzpomněl a všechny ty příhody jsem pro Vás sepsal. Ale jen se nebojte, je to jen v mojí hlavě, ale snad to zaujme i Vás. A můžete se taky potěšit ilustracemi mé ženy Petry, kterou jsem pořád nutil, aby to bylo strašidelné. Tak snad se Vám bude knížka líbit!

Srdečně Váš Arnošt Goldflam

Brněnský orloj

Dlouhá léta se mluvilo o tom, že větší města u nás, jako je třeba Praha nebo Olomouc, mají různé význačné památeční zajímavosti. Kromě jiného poutá pozornost turistů i místních obyvatel také orloj, který ukazuje čas, běh dne, případně měsíců, let a jiné ukazatele.

V Brně jsou také různé pamětihodnosti, které stojí za pozornost. Například známý brněnský drak, který je vlastně krokodýlem nebo aligátorem, každopádně je navštěvovanou kuriozitou. Další památkou je také vozové kolo, které prý vyrobil a do Brna dokutálel jeho tvůrce za jediný den, a vyhrál tak sázku. Další například je andílek nad oknem kostela sv. Jakuba, který vystrkuje zadeček směrem k Petrovu jako potvrzení vítězství v sázce. Vsadili se totiž stavitelé těchto dvou kostelů, který z nich dokončí svůj kostel dříve. Zvítězil stavitel sv. Jakuba a tím žertovným andílkem své vítězství pro

dějiny potvrdil. Našli bychom i další zvláštnosti, například to, že Brno má sice dvě řeky, ale kolem žádné z nich nebyl vystavěn střed města, jako tomu jinde většinou bývá, což je často ozdobou města – zase bych dal za příklad Prahu, ale i Karlovy Vary, kde je to v podstatě malá říčka Teplá, ale i to se vyplatilo a městu to velice sluší. V jiné pověsti zmiňujeme další brněnskou specialitu, a sice tu, že dominantou města je bývalé vězení Špilberk, zvané žalář národů. I další kuriozity, ve kterých má Brno prvenství, by se našly, než dost o tom. Ale nějaký ten orloj město doposud nemělo. A tak se na radnici vedly úvahy o možnostech, že něco takového by si Brno jistě zasloužilo. Dlouho radní diskutovali, kde by něco takového mohlo být. Na nejvyšší městské budově, jíž je známý, ale nijak výjimečný věžák AZ Tower, by se to nehodilo, je z centra dosti daleko. A tak přemýšleli moudří lidé na zdejší radnici a přišli na nápad, že orloj přece nemusí být na žádné věži, taková věc by byla příliš obyčejná, ba banální. Rozjeli se do světa, aby tam nasbírali podněty, a vrátili se s různými nápady. Tak například si všimli londýnské stavby zvané Okurka, která je tam objektem významně budícím pozornost. Ovšem Brno není Londýn, je daleko menší. Proto bylo rozhodnuto, že budeme mít v Brně také Okurku, jenže svou, brněnskou. Tedy daleko menší, jiné barvy, nebude to dům, ale zato tedy bude měřit čas. Takže budeme mít něco dokonce lepšího, než mají jinde, něco jako dva v jednom!

A teď ale mnozí přemýšleli o tom, čím bude ten náš orloj zvláštní, čím by se mohl lišit od těch ostatních. A někdo přišel

Ovšem Brno není Londýn, je daleko menší. Proto bylo rozhodnuto, že budeme mít v Brně také Okurku, jenže svou, brněnskou.

na originální myšlenku. Že se ten orloj postaví na hlavním brněnském náměstí, totiž náměstí Svobody, bude tedy nepřehlédnutelný, takže dost velký, ale ne zas moc, aby nepřesahoval okolní domy, každý den v určitou dobu vypadne skleněná kulička, takzvaný skleňák, pro návštěvníky a hlavně, což je nejdůležitější, orloj nebude ukazovat, kolik je právě hodin. Jak údajně pravil tehdejší primátor, není taková potřeba, poněvadž hodinky má každý a mobil taky. Takže stačí přijít k brněnskému orloji, zvednout ruku, podívat se, kolik je hodin, a kdyby náhodou bylo zrovna jedenáct, tak si vzít na památku pěknou kuličku a jít zase dál. Tak jednoduché to je.

Jenže se tehdy rozneslo, že taková kulička z orloje má kouzelnou moc. Pokud si ji dá někdo do pravé kapsy u kalhot a nosí ji tam třicet let, tak ve výroční den se mu zjeví duch orloje a ten dotýčný nebo ta dotýčná si může něco přát a ten duch mu to splní. Ale může to být jen jedno přání, ne víc.

A tak skutečně jednoho dne, právě třicet let od postavení orloje a jeho uvedení do provozu, měl jistý Vladimír tu kuličku v kapse. Celá léta ji tam poctivě nosil a těšil se, že mu ten tajemný duch splní nějaké přání. Během těch let často přemýšlel o tom, co by si tak přál, až ten slavný den přijde. Jenže zapomněl, který den to byl. Pamatoval si jen, že to bylo někdy na jaře. A tak když chodil přes město, držel ruku v kapse a v ní svíral a převaloval svou skleněnou kuličku. Byla dokonce za ta léta už dost ohlazená, od doby, kdy ji získal, už vystřídal několikery kalhoty, ale nikdy si nezapomněl do pravé kapsy tu kuličku přendat. Ale poněvadž si tedy nepamatoval, který

den by to měl být, rozhodl se, že pokaždé, když půjde přes náměstí Svobody, bude si něco pěkného přát, očekával, že se mu to jednou splní, a velice se těšil.

Až jednoho dne. Byl právě krásný májový den, neděle, slunce svítilo a hrálo, člověka to přímo lákalo ven, na procházku. Lidé se na sebe usmívali, kupovali si květiny a zmrzlinu, posedávali v kavárnách a vypadalo to, že jsou dnes šťastní. Jen ten náš Vladimír ne. Ráno se totiž probudil s alergickou rýmou, což nebylo divu, stromy kvetly, vzduchem poletoval pyl, a kdo byl na ty alergie náchylný, ten tedy kýchal a smrkal jako zjednaný. A, samozřejmě, Vladimír taky. Zrovna toho dne si potřeboval zajít kvůli něčemu do města, sice se mu moc nechtělo, ale šel, chodil, v nose ho pořád šimralo, no byla to otrava, tak trochu v duchu nadával a byl docela nespokojen. Zrovínka míjel náš známý orloj, podíval se ze zvyku na hodinky, bylo akorát právě jedenáct, něco cinklo a nějaký šťastlivec ukazoval lidem stojícím okolo kuličku, která mu právě před vteřinkou vypadla do příslušného žlábků. A zrovna v tu chvíli náš Vladimír zase kýchl a rozzlobeně si ulevil: „Zatracená alergie, aby ji čert vzal!“

Jenže to byla zrovínka ta chvilka, kdy uběhla léta, odbila hodina a Vladimírovi zrovna nastal okamžik, kdy se měl stát ten zázrak – a taky se stal! Rýma v tu ránu zmizela, šimrání v nose a nutkání si kýchnout, to všechno bylo pryč, skutečně jako zázrakem.

V ten samý moment nedaleko od Vladimíra hlasitě kýchl a vzápětí se hlučně vysmrkal nějaký chlapík. Byl to podivný mužík, oblečený v lesnické uniformě, na hlavě měl také